

ringsmærke, for det, problemet hele tiden har været, er, at erhvervet ikke har villet accepteret negativ mærkning.

Det vil meget let kunne udlægges sådan, at Danmark kommer til at gå efter en nøglehulsløsning – og det synes vi godt nok er noget sølle – altså en løsning, som kun er for de sunde fødevarer og ikke noget med »Spis mere, mindre, mindst«-mærkning, selv om det er afgørende for, om en mærkning kommer til at virke efter hensigten.

Jeg skal også påpege, at forbrugernes organisation, Forbrugerrådet, endog er meget betænkelig ved den beslutning, regeringen og et flertal i Folketinget sandsynligvis lægger op til. Det er vel også en tanke værd. Jeg skal så minde om, at Socialdemokratiet jo plejer at sige, at de i høj grad er på forbrugernes side, men her er åbenbart et sted, hvor det ikke helt holder stik.

Kl. 18.10

Vi ser sådan på det, at nøglehulsmærket ikke er et kompromis, men lige nøjagtig det, som erhvervet har bedt om fra starten. Så mit råd er: Besind jer nu i tide. Stem for SF's ændringsforslag. Det vil trods alt give et resultat, der er bedre end det, der ellers foreligger.

Formanden:

Tak til hr. Kristen Touborg. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Det er jo uden nogen større glæde, at jeg medvirker til at gøre arbejdet om det her beslutningsforslag færdigt. For ganske vist er det jo en stor dag, når både Venstre, De Konservative og Socialdemokraterne meddeler, at de vil stemme for et beslutningsforslag fra Enhedslisten. Men når det sker, efter at det ved hjælp af nogle ændringsforslag er lykkedes at få vores forslag til at blive et forslag, som vil føre til forringelser i forhold til den tilstand, der eksisterer i dag, ja, så er det jo i virkeligheden en sorgens dag.

Derfor kan man selvfølgelig spørge sig selv, om det var en særlig snedig fælde, Socialdemokraterne lagde, da den daværende forbrugerordfører fra Socialdemokraterne, fru Karen Hækkerup, på et tidspunkt meget klart sagde – da regeringen ikke kunne komme igennem med en aftale med erhvervslivet om det mærke, som regeringen havde udarbejdet – at nu måtte den her underdanighed over for erhvervslivet høre op, at nu måtte Folketinget tage sagen i egen hånd og gennemføre et obligatorisk ernæringsmærke.

Vi valgte jo dengang at tage Socialdemokraterne alvorligt og tro, at det var det, de ville. Derfor fremsatte vi det her beslutningsforslag, vel vidende at der måtte være et flertal for det i den oprindelige udformning. Det har forandret sig siden, må man desværre sige.

Pointen her er jo, at vi har at gøre med et projekt, som måske oprindeligt var tænkt som et konservativt prestigeprojekt, hvor den konservative familie- og forbrugerminister kunne give et indtryk af, at man her havde at gøre med et parti og nogle mennesker, der aktivt ville gøre noget for forbrugerne. Man forsøgte at udvikle et ernæringsmærke, og man har i godt 2 år forhandlet løbende med detailhandelen.

Detailhandelen har, hver eneste gang der er kommet et nyt forslag til et mærke, forkastet det og opstillet nye krav og retningslinjer for, hvordan det skulle se ud. Dem har man så i stor udstrækning fulgt, hvorefter erhvervslivet igen har forkastet forslaget.

Det, Enhedslisten så gjorde på det tidspunkt, var at sige: Jamen når erhvervslivet ikke ønsker at indføre det her mærke frivilligt, men direkte saboterer det, saboterer forhandlingerne, så må det være sådan, at Folketinget træder i kraft og altså vedtager, at vi vil have et ernæringsmærke, som indeholder både en positiv anmærkning og en negativ anmærkning. Og det må så også være et obligatorisk mærke, fordi det åbenbart er den eneste måde, man kan få erhvervslivet til at støt det på.

Da vi så havde forslaget oppe til førstebehandling, var det jo en meget, meget positiv og meget, meget offensiv linje, Socialdemokraterne lagde på det her. Det var en sag, der skulle bruges til at udfordre EU, sådan at EU kunne blive presset til at være et forbrugernes Europa. Det var en sag, hvor der ikke var nogen som helst tvivl om, at et obligatorisk ernæringsmærke selvfølgelig kunne indføres, hvis man ville det.

På den baggrund må man jo konstatere, at det ikke kan skyldes, at Socialdemokraterne har fået kolde fødder i forhold til EU, for det havde de naturligvis gennemtænkt grundigt, før de støttede det her forslag i første omgang. Så enhver mistanke om, at det her skulle være et udtryk for, at Socialdemokraterne bøjer nakken for EU og EU-retten, ja, det må man jo afvise.

Det kan heller ikke være af hensyn til regeringen, at man har lavet den her manøvre, for det, man jo i realiteten gør her, er at presse ministeren, at presse Venstre og De Konservative til at